

tryggende Kødkontrol, som man i Preussen har været foresynet nok til at indføre, og som saaledes forefindes i Sønderjylland, saa betakker man sig; det vil man ikke saa gerne være med til at have omplantet paa dansk Grund.

Det er ganske betegnende, at hele vor Lovgivning om Kødkontrol oprindelig kun tager Sigte paa Udlandet. Man har ikke bekymret sig særlig om Landets egne Beboere, om den kødspisende Befolkning her i Landet. Man har lige fra den første Begyndelse kun tænkt paa Udlandet. Overfor Udlandet har man ikke turdet lade det skorte paa i alt Fald nogen Kontrol herhjemme, efterhaanden en ret god Kontrol. Men overfor Indlandet har man intet foretaget. Der er vel fra Kommunernes Side oparbejdet en Kontrol, som Staten har været nødt til gennem Lovgivningsmagten at sanktionere; men der har ligesom været en Tendens til at bremse den, saaledes at den ikke kom til at strække sig for vidt. Allerede i 90'erne har man i Købstæderne begyndt med offentlige Slagtehuse og Slagtetvang i Erkendelse af, at det var en Nødvendighed, og da man fra de ærede konservative Partiers Side synes udelukkende at ville betjene sig af agrarisk interesserede Ordførere i denne for Bybefolkningen saa vigtige Sag, vil jeg dog gerne sige som Bevis for Kødkontrollens Nødvendighed og som Advarsel mod at gaa alt for stærk løs paa Kommuner med offentlige Slagtehuse, at Aarhus Byraad i Midten af 90'erne — den Gang et udpræget konservativt Byraad, som oven i Købet talte en Venstremand i sin Midte — gennemførte Opførelsen af Aarhus offentlige Slagtehus med tilhørende Slagtetvang. Saa begyndte Lovgivningen endelig at beskæftige sig dermed, men, som jeg nævnede, med en tydelig Tendens til ligesom at søge at svække det, som Kommunerne havde gennemført i Retning af Kødkontrol.

Hvis dette Lovforslag bliver til Lov i den Skikkelse, det har her, vil det berøre forskellige Kontraktforhold, der eksisterer her i Landet med Hensyn til Kødkontrol, f. Eks. et Kontraktforhold i Odense, hvor man har et Eksportslagteri, der vistnok ejes af en Sammenslutning af Landboforeningerne, men samtidig er Kødkontrolslagteri og offentligt Slagtehus for Odense Kommune. Der eksisterer en Kontrakt, hvorefter dette Eksportslagteri skal udføre den autoriserede Kontrol for Odense Kommune mod at oppebære Vederlag for Arbejdet pr. Kreatur, eller hvordan det nu hidtil har været ordnet. Hvis man nu gaar til en Ændring af dette Forhold, saaledes

at det ikke tillades at udøve den hidtidige Kontrol i Odense, i alt Fald mod Betaling, saa rejser sig det Spørgsmaal, om Kommunen, hvis det paagældende Eksportslagteri f. Eks. forlanger Erstatning af Kommunen for Arbejdet med at tilfredsstille Sundhedsvedtægtens Bestemmelser om Kødkontrol, har Regres til Staten, om Staten vil godtgøre den Erstatning, som Kommunen mulig bliver forpligtet til at yde efter en Kontrakt, der gælder for flere Aar, saaledes som Tilfældet, efter hvad der er mig meddelt, er i Odense. Det er et Forhold, man maa være opmærksom paa.

Jeg skal endnu nævne, at det efter min og for øvrigt manges Mening er meget uheldigt, at Hjemmeslagtning ikke medtages i det foreliggende Lovforslag, men er fuldstændig udeladt. Det bemærkes endogsaa, at Hjemmeslagtning er tilladt og slet ikke falder ind under Loven eller den Kontrol, som bestemmes i denne. Det er en stor Tribut til de agrariske Interesser, der her bringes fra Ministerens Side. Jeg synes, dette er en ganske uforsvarlig Ordning. En Masse Mennesker vil derved slet ikke faa Gavn af denne Kontrol, men vil være prisgivne Letsindigheden og det mangelfulde Syn paa Nødvendigheden af gode og sunde Næringsmidler, som hersker. Hvis Forholdet er det, at en Mand og en Kone bliver enige om i deres Husholdning at slagte en Gris og selv spise den, kan der maaske ikke siges saa meget dertil; men det bliver allerede meget betænkeligt, naar der i Familien er Børn, og det bliver ganske afgjort urigtigt at tillade Hjemmeslagtning, naar den paagældende Familie har Tjenestefolk eller andre, der faar Kost som Vederlag for Arbejde. Der er ikke nogen som helst Grund til at gøre Forskel paa en Daglejer, som faar Kosten paa Arbejdsstedet, og en, som selv køber sin Kost og tager den med paa Arbejdsstedet. Men det gøres der i Virkeligheden ved Bestemmelsen om Hjemmeslagtning. Hjemmeslagtning bør ikke undtages, hvis man ikke vil lade et alt for stort Hul tilbage i en eventuel ny Kødkontrollov.

Der rejser sig ligeledes Spørgsmaalet om Pensionater, hvorom der hidtil har været nogen Tvivl. Det bør fastslaaes, om der kan slagtes til Hjemmebrug af Pensionater. Dette Spørgsmaal er aktuelt, og et Pensionat, der sælger Kost for Penge og selv slagter, maa lige saa godt have Krav paa at komme ind under Loven som en Gaardmand, der sælger Kost og dermed det slagtede for Arbejde uden at skulle kontrolleres. Det skal vel indrømmes, at i nogle Gaarde slagter man den bedste Gris til Julen, men der er